

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 187.

Sjette Sessions anden Samling.

62de Møde.

Onsdagen den 21de Marts.

(Forts.)

Lutein (fortsat): Det er under denne Sags 1ste Behandling blevet anført af den ærede Ordfører og næsten alle de paa følgende Talere, at alle disse Rustninger ingenlunde være fremkaldte for derved at møde de Eventualiteter, som Krigen kunde medføre, men at de skulde være fremkaldte for derved at sætte Regjeringen istand til at udføre et Statscoup, at kuldaste den bestaaende Grundlov. Det er en svær Betydning, mine Herrer, at fremkomme med, og jeg siger Dem, at De ikke ere berettigede til at fremkomme dermed, uden de klareste Beviser for Rigtigheden deraf, og det er dem, der mangle (Stemmer Nei!) Det ligger klart for, at idetmindste hvad Soudrustningerne angaaer, kunne de ikke være beregnede paa at udføre det Statscoup, hvorom her har været Tale. Jeg tror, at hine Talere ei have noget Bevis for den af dem anførte Betydnings Sandhed; og jeg mener derfor ogsaa, at de ei ere berettigede til at udtale den. Slutteligt skal jeg endnu kun gjentage, at jeg mener, at Thinget vel bør vogte sig for at nægte at bevilge de til Udrustningerne medgaaede Summer, naar dog i ethvert Tilfælde ikke vigtige Grunde tale for, at disse Rustninger have været rigtige og nødvendige.

Formanden: Forinden Discussionen gaaer videre, skal jeg dog bede om, at man vil erindre, at det er Krigsministeriet, § 6 Nr. 1 og 2, der er under Forhandling, og at

navnlig en speciel Omtale af Soudrustningen først vil kunne finde Sted under § 7. — Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgfreds har Ordet.

Nimestad: Thinget har for et Diebliff siden hørt de Grunde, som have bevæget en meget æret Minoritet til at gøre stærkt afvigende Forslag fra dem, som Majoriteten har troet at burde stille. Disse Grunde gik ud fra den Forudsætning, at der var to Slags Ansvar, hvoraf det ene medførte Erstatning, det andet ikke, nemlig det saakaldte constitutionelle Ansvar, og der blev lagt det ærede Thing meget paa Hjerte vel at vogte sig for at være altfor streng med Hensyn til disse Bevillinger, fordi man derved, om jeg saa maa sige, vilde sætte Stræk i de kommende Regjeringer, saaat de ikke, selv om Forholdene i høj Grad opfordrede dem dertil, turde gøre Udgifter, som ikke iforveien af Rigsdagen være bevilgede.

Heri indeholdes for det Første den unegtelige Sandhed, at en Tillægsbevilling altid vil være nødvendig i en constitutionel Stat, og for det Andet den ligesaa unegtelige, at Regjeringen altid maa have frie Hænder til at gøre visse bestemte Udgifter. Jo stærkere og kraftigere en Regjering imidlertid er, jo mere den rigtig opfatter sin Stilling ligeoverfor Folket og veed, hvorledes den bør være, des mindre vil den være i Tvivl om, hvorvidt den kan gaae med Hensyn til saadanne Udgifter, den vil ingenlunde være i Tvivl om, hvilke Forholdsregler den vil kunne og bør tage. Derfor man derimod vil gaae den modsatte Vej og sige: det er altid vanskeligt at afgjøre saadanne Sager, og derfor bør man lade Regjeringen have aldeles frie Hænder,